

ΠΟΥΛΙΑ

(Η ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ ΟΡΦΑΝΗ)

Τεύχος Κ. ΓΕΡ. ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

87ον

Πάνω στὸ κρεβῆτα μὲ τὰ
μάτια σφραγίσα καὶ τὸ χρῶμα
τοῦ θυντοῦ, ἔρισκεται ἡ κυρ
"Αννα.

"Γιατρό—φυλάξεις: ξέψυχο.
"Ενα γιατρό.

Καὶ πάντες ἀπὸ τὴν πόρ
τη γιὰ νὰ κρατήθῃ δρῦθη.
"Ο Σύμπορος πάει γιὰ γιατρό²
ἔκαμε συμπονετικὰ ἡ Σύμπορον.

Νὰ καὶ διγιατρός μὲ τὸν
κύρ Σύμπορο. Προκόπης στὸ
κρεβῆτα καὶ ἔκαμε τὴν ἔξ-
τασι του.

—Νεκρ—εἰπε— Συγκοπή
τῆς καρδίας.

"Η Πούλια ξέσπασε σὲ λυγ-
μόν. Οι γυναῖκες τὸν θύντο
Μαζύ τους δέκαρες καὶ δὲ κύρ
Σύμπορος.

—Μωρές...ἀστραπόβολο ἥταν
—εἰπε, σκουπίζοντας τὰ μά-
τια του.

—Δυστυχός οἱ πειθεῖσι
αὐτές δὲ δίδουν καὶ δρὶς γιὰ
δούηθεια—παρατήρησε δὲ για-
τρός καὶ προχρήσης πρὸς τὴν
Πούλια μὲ τὸ καπέλλο στὸ
χέρι. Τῇ αὐληπήνηκε καὶ
στριγῆς Μαζύ του δηγήκε καὶ δὲ
κύρ Σύμπορος νὰ τὸν πληρώσῃ,
γιὰ τὴν ἐπίσκεψή του.

"Η Πούλια ἔρχεται, γνω-
τίζει, σφραγίζει μὲ τρεμάνων
χέρι τὰ μάτια τῆς κυρούλας
τῆς καὶ καὶ γνωστή μένει
καὶ θρηνολογεῖ. Θρηνολογεῖ
γιὰ τὴν κυρούλα της. Θρηνο-
λογεῖ γιὰ κενή ποὺ μόνη δέ-
χτηκε νὰ τὴν ἀκολούθηση
στὸν ἀπόσιων.

Σὲ λίγο η Σύμπορινα ἤλθε
καὶ κάτι τῆς ψυθέρισης στ
αὐτή. "Η Πούλια συκήθησε
τῆς ἔδειξε ἔναν συρτάρι καὶ
γιὰ.

Σὲ λίγο η Σύμπορινα ἤλθε
καὶ κάτι τῆς ψυθέρισης στ
αὐτή. "Η Πούλια συκήθησε
τῆς ἔδειξε ἔναν συρτάρι καὶ
γιὰ.

—Αγχοθή καὶ διξια γυναι-
κα ἡ μακαρίτισ—εἰπε ἡ Πα-
πούλια.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αγχοθή καὶ διξια γυναι-
κα ἡ μακαρίτισ—εἰπε ἡ Πα-
πούλια.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Μὴ γνωτίσαις γ' αὐτὸν
—εἰπε δὲ κύρ Σύμπορος—φρο-
ντιστος ἐμεῖς. Φροντίσαμε καὶ
γιὰ τὸ φράγκι του ἀνόμως. Τὸ
πήρε δὲ κύρ Παπαδίσια στὸ
στοῖνη της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ
Μάνα—έκαμε ἡ Πούλια καὶ
τὰ δάκρυα τῆς ξυνένεσαν.

—Ανθρωποι εἴποτε—εἰπε
καὶ δὲ κύρ Σύμπορος—ποκε-
νούντο καὶ στηνή...Καὶ κενοὶ³
ποὺ σφραγίζουν τὰ μάτια, γνω-
χάρουν μὲν γιὰ πάντα. Πε-
θαίνεις; Πάξεις εἰπεῖσες τὴν
στολήν της.

—Αλήθευς, τὸ παῖδι μου;
ποὺ εἶναι τὸ παῖδι μου; ρώ-
τησε ἡ Πούλια ἀνήσυχη.

—Κάτι πεισσότερο ἀπὸ